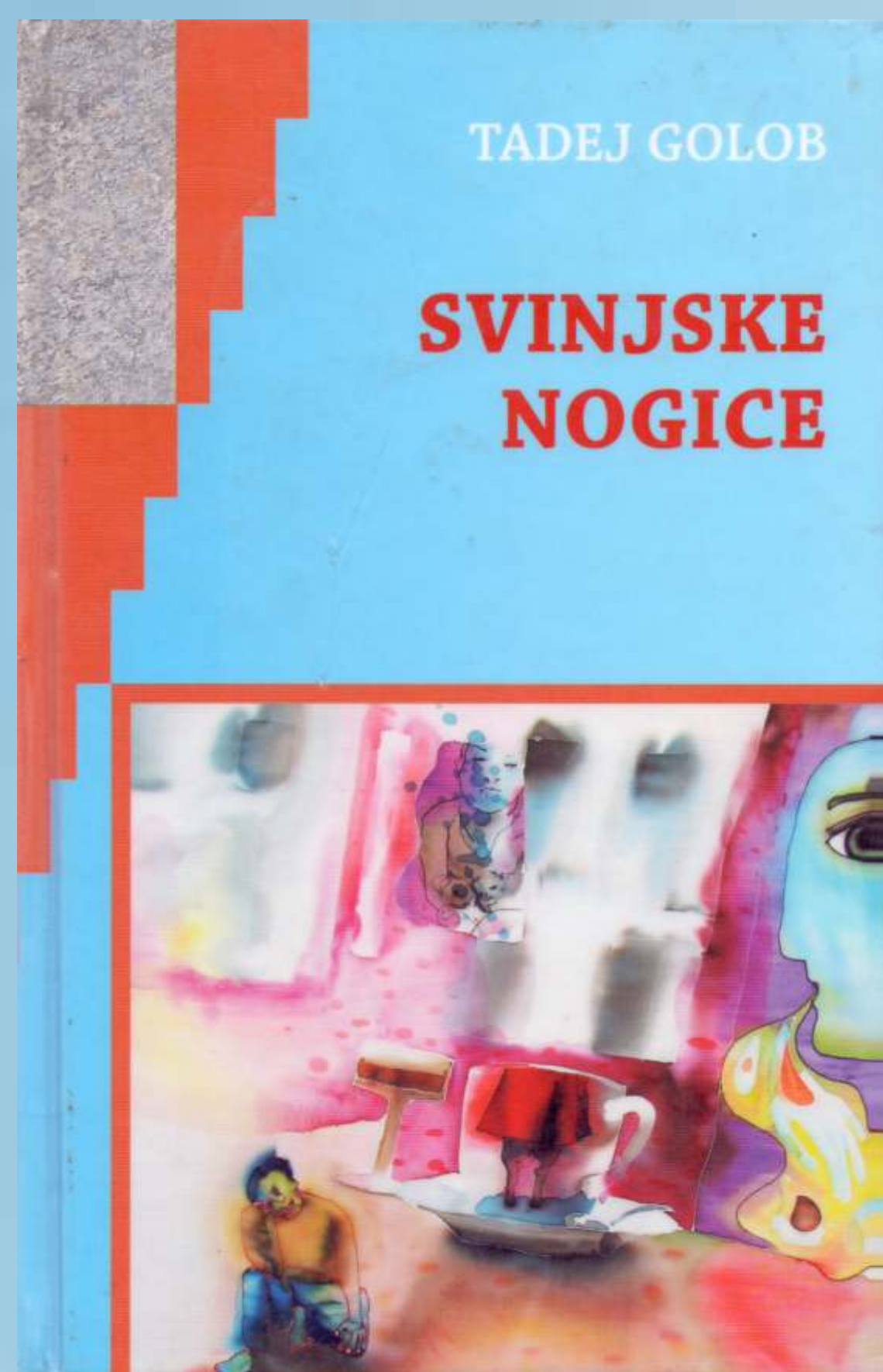

KRESNIK

Tadej Golob je prejemnik nagrade kresnik 2010 za roman *Svinjske nogice*, ter še dvakrat nominiranec zanj – leta 2014 za *Ali boma ye!* in leta 2017 za kriminalko *Jezero*. »Dobil sem kresnika in svet je bil čuden, svetel in lep kot zvezda na nebu, kot bi rekel Tone Pavček, oziroma lep, svetel in zvoneč, kakor iz čistega srebra ulit, kot bi rekel Ciril Kosmač.« (Literatura; Tadej Golob)

Svinjske nogice, 2009

Meni načeloma dol visi za hrano. Če bi bilo po moje, bi lahko živel od tablet. Ameriški vesoljci imajo tako hrano, vse v tubah pa v tabletah. Od tega bi jaz lahko živel. Še okusa jim ne bi bilo treba dodati. Samo da ima toliko in toliko kalorij pa hranilnih snovi, drugega ne nucam. Rusi tega verjetno nimajo, na njihovih postajah še vedno cmarijo šnicle in zelje in jim teče mast po bradi in po umazani posodi in v kotu rakete ali raketoplana, če ima ta reč sploh kote, čepi samovar in se kadi para iz njega in dela fleke po stenah in tisto meni ne bi bilo všeč. Amerikanci pa lepo zjutraj eno tabletko nečesa in zraven še eno tabletko kofeina namesto podaljšane kave in potem opoldne tabletko nečesa drugega in prašek tega, pa pilulco aperitiva. To, evo, za to sem pa takoj.

Edino, kar me zjebe v moji filozofiji, je burek. Bureka v prahu si ne znam predstavljati. Burek je treba občutiti. Trd, a ne presuh sir, pa elastično testo okoli njega, skozi katerega curi maščoba, nad vsem pa zapečena skorjica. Pa vse skupaj lepo zvito v eno tako šiptarsko presto ali spiralo, kot to delajo na Miklošičevi. Ali pa trikotnik na Bavarcu, tudi tisti ni slab.

Ko sem pisal *Svinjske nogice*, to je bilo okoli leta 2000, sem imel dva majhna otroka, kreditov čez glavo in mučila me je nespečnost. Nenehno sem bil zaspan, brez energije, in spomnim se, kako sem se lotil pisanja knjige. Nisem vedel, kako se napiše roman, ampak odločil sem se, da bom pisal in da do napisanega ne bom kritičen. Oziroma da bom kritičen do tega pozneje. Zvečer sem se usedel k računalniku, tipkal do enih ali dveh zjutraj in po kakšnem mesecu napisal 100.000 znakov. Ko sem prebral napisano, sem videl, da je obupno. Tako zelo obupno, da sem vse zbrisal. Ugotovil sem, da se na tak način ne da pisati, enostavno ne gre. Nadaljeval sem počasneje: napisal sem okvirno zgodbo in se z njo še in še ukvarjal – potem pa sem ugotovil, da je sploh ne potrebujem, in jo vrgel iz besedila. Tri leta sem pisal ta roman in na trenutke je bilo zelo mučno.

(Literatura; Tadej Golob)

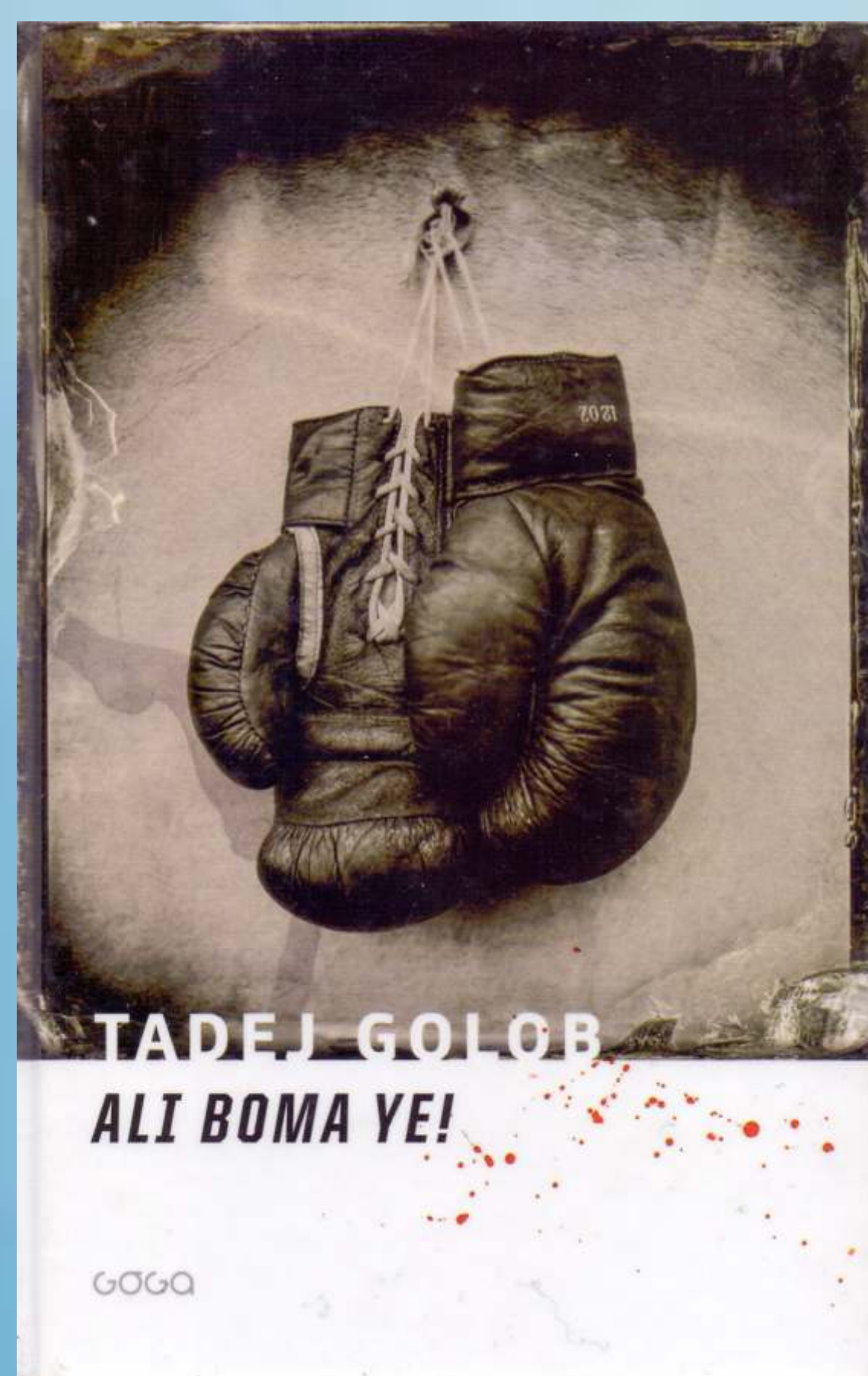
Obstajajo teorije, kako da mladi očetje privlačijo ženske, ker se v njih zbudijo geni, klic divjine, sploh če je otrok lep in Simon je bil, cukrer mali, najlepši otrok na svetu, in res so se mi spodbudno nasmihale in sem se takrat še posebej potrudil, pa ga kaj vprašal in spodbujal, ker je potem sigurno izustil kaj hecnega, ali je pa vsaj ugovarjal in potem prijavil kaj takega, kot recimo: »Tati, ti si butec.«

To se jim je zdelo smešno in so zavihale ustnice kao, bravo, tati.

Lep si in rad te imam, je včasih sredi igre prilaul do mene, bučko mali, kar se mi je zdelo super, ker ni ravno veliki ljudi na svetu, ki bi ti to rekli, sploh pa, da bi še resno mislili. Niti to, da te imajo radi, še manj pa, da si lep.

Logično je, da mora imeti tetovator tudi kaj poslikanega. Kako bi pa bilo, če ne bi imel? To je, kot da bi te rihtal škrbast zobozdravnik. Pa ti vrtil z bormašincem po ustih in sral po glavi zaradi kariesa, sam pa ko Potočka Zijalka. Ali pa, da bi te strigel plešast frizer. Dobro, to bi še šlo, ni sam kriv, in ko je on to študiral, je verjetno še imel kaj na glavi in v svojem življenju sem že videl kakšnega takšnega. Ne bi ti pa pleško mogel prodati sredstev zoper izpadanje las. Meni itak ne bi mogel, ampak tudi, če bi imel denar, recimo. Kevinu Costnerju bi pa verjetno, ker sem nekje bral, da so morali za nek njegov film računalniško dorisat posnetke, na katerih je preveč plešast. Jaz k sreči nisem trpel zaradi tega. Sem imel svoje lase na glavi, in ko sem se tega spomnil, mi je bilo malo lažje. Costner ima denar, nima pa las.

Ker človek brez upanja bolje, da crkne. Če si lačen in čakaš pred piskrom, v katerem se kuha juhca, se da zdržat, pa magari krepaval, če si pa lačen nekje v božji materi brez juhce in cepetaš, je pa jeba. Zdržiš že, dokler zdržiš, ker kaj pa naj, ampak si slabe volje. Mogoče ne bi smel reči juhca, ker koliko se pa naješ od juhce?

Ali boma ye!, 2013

»Daj mi deset centov,« izreče samoumevno kot »Dober dan«. (Tega se je naučil pri vojaki. Ko blefiraš, napravi to mimogrede. Ne kradi na skrivaj. Vzemi, kot da ti pripada. Kot Obi-Wan Kenobi.)

Pri pisanju romana *Ali boma ye!* sem imel filmsko nadgradnjo že v glavi. Prebral sem knjigo Zgodba Roberta McKeeja in ugotovil, da sem nekatere stvari poznal že prej. Vedno bolj se mi zdi v redu, da se držiš nekih okvirov, da si postaviš določene šablone in skušaš znotraj njih ustvariti nekaj originalnega. Da se torej sam omejiš s pravili pripovedovanja zgodb, ki so večna, in z nekaj niansami skušaš narediti nekaj izvirnega.

Izhajal sem iz sebe, iz svojega zanimanja za šport. Ukvarjam se z alpinizmom in zdaj sem v letih, ko gre krivulja navzdol. Trudim se sicer, da ne bi šla prestrmo navzdol, ampak telo govori svoje: nekaterih stvari kmalu ne bom zmogel več. In življenje ima vedno prav, *Ali boma ye!* pa je tudi knjiga o krizi srednjih let.

(Literatura; Tadej Golob)

»Ti sicer nisi nokavter niti plesač. Si pa še kar ...«

»Kaj sem?«

Čez Andrejev obraz se zapelje senca nekakšnega ginotja.

»Koliko časa sva skupaj?«

»Od začetka,« reče Primož.

»Ja, saj. Nisi iz učbenika, ampak za pesnika si čisto dober boksar. Ni treba, da te je sram.«

»Pisatelj.«

»Isti kurac.«

»Nimaš nekkih rok niti nog. Nimaš dinamita, ampak znaš pa čudno muvat. Ne zgleda, ampak deluje. No, prav dostikrat ti niso šteli, ne?«

»Nikoli.«

Noč je jasna in za konec oktobra sploh ne mrzla. Brez vetra je in brez ljudi. Ne dežuje več. Zavije na glavno cesto, na pločnik ob njej in mimo Krigla. Za mizami pred njim jih sedi nekaj in pije pivo in kadi. Še vedno jih je več zunaj, pa je že oktober, pomisli. Škoda, da se niso dobili tukaj. Lahko bi se, če že on plača. Plača, čeprav nima denarja. Za Kriglom je banka in za vsak primer zavije na bankomat. Vstavite kartico, PIN-koda, znesek po izbiri itn. Zneska ne moremo izplačati ... Ker denarja ni. Jasno, da ga ni. To je najbrž edina stalnica zadnjih desetih let, od rojstva otrok. Pravzaprav že enajstih. Po čem se bo spomnil najlepših let svojega življenja? Po tem, da je bil stalno brez denarja. To je naporno. Ljudje z denarjem ne vedo, kako zelo je to naporno.

»Ali boma ye!« reče Primož.

»Kaj?«

»Ali boma ye!«

»Kaj? Ali puma je? Kakšna puma?«

»Boma ye,« ponovi Primož. »Nisi gledal filma?«

»Seveda sem gledal film,« reče Andrej užaljeno in umolkne ter razmišlja, kateri film naj bi to bil in še, verjetno, kaj delajo v njem živali.

»Frazier nima pojma,« reče zdaj Tine. Andrej molči, zatopljen v razmišljanje, kateri film o Muhammadu Aliju naj bi to bil in kako to, da ga on ni videl.

»Will Smith ga je igral,« pove Primož in doda, da je bil to po njegovem mnenju najboljši in najbolj spregledan hollywoodski film zadnjega časa. »Recimo zadnjih deset let, in Will Smith je bil odličen. Pa drugače nisem njegov ne vem kakšen fen.«

Ko je zbolela, jo je obiskal. Ko je zvedela, da je bolna, ker zbolela je že prej, že v Münchnu je stokala, da jo tišči v prsih. Nehaj kadit, si je mislil takrat in sprva mu je šla na živce. Nič osebnega, vsi stari hipiji so mu šli na živce. Pa mladi tudi in Polona mu je šla na živce in Marjeta, prevajalka, prav tako. Preveč so govorili ali pa premalo ali pa so prepočasno hodili ali pa niso vedeli nič o boksu, niso poznali, se pravi, poznale, Muhammada Alija. To je tako, kot bi on rekel: »Tolstoj, kdo je že to? Neki šahist?« Ampak njih ni bilo nič sram, kot bi bilo njega, če ne bi poznal Tolstoja.